

219 / 2022

Αριθμός Απόφασης /2022
ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ απ' τους Δικαστές Χριστόδουλο Κυρτσιδή, Πρόεδρο Εφετών, Πέτρο Πρέκα, Εφέτη, Βασιλική Καρβέλα, Εφέτη - Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Δέσποινα Μαυροειδή.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στη Ρόδο στις 24 Σεπτεμβρίου 2021 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ : Θωμά - Δημητρίου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου (5^ο χιλιόμετρο Λεωφόρου Ρόδου - Λίνδου), με Α.Φ.Μ. 027637336, που παραστάθηκε μετά του δικηγόρου του Δ.Σ. Ρόδου Αναστασίου Μπακαλούμα, ο οποίος διορίστηκε, στο πλαίσιο Ν 3226/2004 περί παροχής νομικής βοήθειας σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος, με την υπ' αριθ. 23/2020 Πράξη του Προεδρεύοντος Εφέτη Δωδεκανήσου Πέτρου Πρέκα και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Χρυσάνθης Κώτη - Κολλίγρη του Δημητρίου, κατοίκου Ρόδου (οδός Γεωργίου Ευσταθίου αριθ. 7), με Α.Φ.Μ. 023322685, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Ιωάννη Χαρίτου (Δ.Σ. Ρόδου) και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Ο εκκαλών άσκησε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου την από 12-08-2019 (με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 190/12-08-2019) αγωγή του κατά της ήδη εφεσίβλητης, ζητώντας να γίνουν δεκτά όσα σε αυτήν αναφέρονται. Επί της εν λόγω αγωγής εκδόθηκε η υπ' αριθ. 89/2020 οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, το οποίο, αφού δίκασε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, απέρριψε την αγωγή. Την ανωτέρω απόφαση προσέβαλε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ο ενάγων με την από 31-03-2021 (με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 23/31-03-2021) έφεσή του, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε, με την υπ' αριθ. 42/31-03-2021 πράξη της Γραμματέως του, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, στο πινάκιο της οποίας ενεγράφη με αύξοντα αριθμό 16.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο. Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων κατέθεσαν έγγραφες προτάσεις, στις οποίες αναφέρθηκαν και ζήτησαν όσα σε αυτές εκτίθενται.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Η κρινόμενη από 31-03-2021 έφεση του πρωτοδίκως ηττηθέντος ενάγοντος κατά της υπ' αριθ. 89/2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατ' άρθρο 19 περ. β ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 § 2 του Ν 3994/2011, αφού, όπως προκύπτει από την, παρά πόδας του εφετηρίου δικογράφου, υπ' αριθ. 23/2021 έκθεση κατάθεσης της Γραμματέως του άνω πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού από τον, νομίμως προς τούτο διορισθέντα, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν 3226/2004 περί παροχής νομικής βοήθειας σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος, με την υπ' αριθ. 23/2020 Πράξη του Προεδρεύοντος Εφέτη Δωδεκανήσου Πέτρου Πρέκα, δικηγόρο του Δ.Σ. Ρόδου, Αναστάσιο Μπακαλούμα (ο οποίος είχε διοριστεί με τον ίδιο τρόπο και στη δίκη του πρώτου βαθμού και είχε εκπροσωπήσει τον ενάγοντα) και έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως σύμφωνα με τα άρθρα 511, 513 § 1 περ. β εδ. α, 516 § 1, 517 εδ. α και 518 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 144 επ. και 520 § 1 του ιδίου Κώδικα και, συνεπώς, παραδεκτώς κατ' άρθρο 532 αυτού, καθώς α) δεν προέκυψε επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης, η δε έφεση κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου στις 31-03-2021, δηλαδή εντός της προθεσμίας του άρθρου 518 § 2 ΚΠολΔ (ως η δεύτερη παράγραφος αυτού ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν 4335/2015) των δύο (2) ετών από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης, η οποία έλαβε χώρα στις 24-08-2020, ήτοι μετά την 01^η-01-2016 (άρθρο 24 § 1 εδ. α ΕισΝΚΠολΔ), χωρίς β) να κατατεθεί στη Γραμματεία του τελευταίου Δικαστηρίου το, προβλεπόμενο στη διάταξη του άρθρου 495 § 3 εδ. Α περ. γ ΚΠολΔ (όπως η τρίτη παράγραφος του άρθρου αυτού ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 35 § 2 του Ν 4446/2016, το οποίο, κατ' άρθρο 45 αυτού, ισχύει από 23-01-2017), σχετικό παράβολο έφεσης, λόγω νόμιμης απαλλαγής από αυτό του εκκαλούντος, ως δικαιούχου νομικής βοήθειας κατά τα ανωτέρω, κατ' άρθρο 9 του Ν 3226/2004 (ΑΠ 1073/2017, ΕφΠειρ 185/2020, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"). Επομένως, πρέπει η ένδικη έφεση να γίνει **τυπικά δεκτή** και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την εφαρμοσθείσα και πρωτοδίκως τακτική διαδικασία, κατ' ουσίαν, ήτοι ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρα 522 και 533 § 1 ΚΠολΔ).

II. Το άρθρο 914 Α.Κ. ορίζει ότι, "Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει", κατά δε το άρθρο 932 εδ. α και β του ιδίου Κώδικα, "Σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά τη κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή της υγείας, της τιμής ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του". Για να παραχθεί αδικοπραξία κατά την έννοια της άνω διάταξης του άρθρου 914 Α.Κ. και υποχρέωση του δράστη προς αποζημίωση του παθόντος, απαιτείται, εκτός από την επέλευση της ζημίας, α) αυτή (ζημία) να προξενήθηκε από το δράστη παράνομα, συγχρόνως δε και υπαίτια, ήτοι από δόλο ή από αμέλειά του (άρθρο 330 Α.Κ.), β) η παράνομη συμπεριφορά του υπαιτίου να οφείλεται σε πράξη ή παράλειψη αυτού και γ) να υφίσταται πρόσφορη αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημιογόνου πράξης ή παράλειψης και της επελθούσας ζημίας (ΑΠ 81/2013, ΑΠ 114/2012, ΑΠ 541/2012, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 57 εδ. α και γ Α.Κ., "Όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να ζητήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον ... Αξίωση αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες δεν αποκλείεται", κατά δε το άρθρο 59 Α.Κ., "Στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα, ή σε οτιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις", δοθέντος ότι ο σεβασμός της αξίας του ανθρώπου, περιεχόμενο του οποίου αποτελεί και η προστασία της προσωπικότητάς του, προστατεύεται και από τα άρθρα 2 § 1 και 5 §§ 1 και 2 του ιδίου του Συντάγματος. Προσβολή προσωπικότητας συνιστούν πράξεις που περιέχουν ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής και επαγγελματικής προσωπικότητας του ατόμου, ακόμη και αν αυτές τον καθιστούν απλά ύποπτο ότι μετέρχεται ανέντιμες μεθόδους κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του ή άλλων εκφάνσεων της ζωής του, από δε τις προαναφερθείσες νομικές διατάξεις προκύπτει ότι η προσβολή είναι παράνομη όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή σε ενάσκηση μικρότερης σπουδαιότητας δικαιώματος ή κάτω από περιστάσεις που καθιστούν καταχρηστική την άσκηση του. Προστατεύεται, έτσι, το δικαίωμα της προσωπικότητας, το οποίο αποτελεί πλέγμα αγαθών, που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου, με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο. Τα αγαθά αυτά, ναι μεν δεν αποτελούν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις - εκφάνσεις του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, η προσβολή, όμως, της οποίας, σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές, συνιστά προσβολή της συνολικής αυτής

έννοιας (της προσωπικότητας). Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή κάθε ανθρώπου, η οποία αντικατοπτρίζεται στην αντίληψη και την εκτίμηση που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν, η ψυχική υγεία και ο συναισθηματικός κόσμος του, καθώς και η ελευθερία (σωματική, ψυχική και οικονομική), η οποία περιλαμβάνει τη δυνατότητα ακώλυτης ανάπτυξης κάθε ανθρώπινης ενέργειας. Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων είναι **α)** η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας, με πράξη ή παράλειψη άλλου, που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτομένου, κατά τη στιγμή της προσβολής, **β)** η προσβολή να είναι παράνομη, προϋπόθεση που πληρούται όταν αυτή γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο, όμως, είναι μικρότερης σπουδαιότητας, στο πλαίσιο της έννομης τάξης ή όταν ασκείται καταχρηστικά κατά την έννοια των άρθρων 281 Α.Κ. και 25 § 3 του Συντάγματος και, **γ)** όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας, πταίσμα του προσβολέα. Δηλαδή, ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος μόνον ως προς την αξίωση άρσης της προσβολής και παράλειψής της στο μέλλον, ενώ, για την αξίωση χρηματικής, λόγω ηθικής βλάβης, ικανοποίησης, απαιτεί και το στοιχείο της υπαιτιότητας, είναι δε αδιάφορο σε ποιο τμήμα του δικαίου βρίσκεται η διάταξη που απαγορεύει την προσβολή, η οποία μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως η ψευδής καταμήνυση και η ψευδορκία μάρτυρα, που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 229 §§ 1 και 2 και 224 § 2 Π.Κ. Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 229 § 1 Π.Κ., όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 § 6 του Ν 3327/2005 και ίσχυε πριν το Ν 4619/2019 (ΦΕΚ Α 95/11.06.2019), κατά την οποία, *"Όποιος εν γνώσει καταμηνύει άλλον ψευδώς ή αναφέρει γι' αυτόν ενώπιον της αρχής ότι τέλεσε αξιόποινη πράξη ή πειθαρχική παράβαση με σκοπό να προκαλέσει την καταδίωξή του γι' αυτήν, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους"*, προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση της νομοτυπικής υπόστασης του τυποποιουμένου με τη συγκεκριμένη διάταξη εγκλήματος της ψευδούς καταμήνυσης, απαιτείται όπως η πράξη που αποδίδεται σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα να είναι αξιόποινη ή πειθαρχικώς κολάσιμη και ψευδής, ο υπαίτιος να γνώριζε την αναλήθειά της και να απέβλεπε με την ενέργειά του αυτή στο να κινηθεί ποινική ή πειθαρχική δίωξη εναντίον εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η καταγγελία του ψευδομηνυτή [ΑΠ 611/2019, ΑΠ 169/2019, ΑΠ 574/2019, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"], κατά δε την παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου, υπό την τότε μορφή του, *"Με την ίδια ποινή τιμωρείται όποιος για τον ίδιο σκοπό εν γνώσει και ψευδώς καθιστά άλλον ύποπτο στην αρχή για αξιόποινη πράξη ή πειθαρχική παράβαση υποβάλλοντας, αλλοιώνοντας ή αποκρύπτοντας κάποιο αποδεικτικό μέσο"*.

Το άνω έγκλημα είναι τελειωμένο μόλις περιέλθει η μήνυση ή η έγκληση στην αρχή ή γίνει ανακοίνωση σε αυτήν, ανεξαρτήτως του εάν στη συνέχεια ασκήθηκε ή όχι ποινική δίωξη κατά του μηνυομένου - εγκαλουμένου [ΑΠ (Ποιν) 1023/2019, ΑΠ 28/2017, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"]. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 224 § 2 Π.Κ., όπως αυτό ίσχυε πριν το Ν 4619/2019, σύμφωνα με το οποίο με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους "... τιμωρείται όποιος, ενώ εξετάζεται ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση ή αναφέρεται στον όρκο που έχει δώσει, καταθέτει εν γνώσει του ψέματα ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια", προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρος, απαιτείται ο τελευταίος να καταθέσει ενόρκως, ενώπιον αρχής που είναι αρμόδια για την ένορκη εξέτασή του, πραγματικά περιστατικά και όχι κρίσεις (ΑΠ 1257/2016 Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"), τα οποία να είναι ψευδή και να υπάρχει άμεσος δόλος, που συνίσταται στη γνώση αυτού ότι όσα κατέθεσε είναι ψευδή ή ότι έχει γνώση των αληθινών, αλλά σκοπίμως τα αποκρύπτει ή αρνείται να τα καταθέσει (ΑΠ 1222/2016 Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"), ενώ είναι αδιάφορος ο σκοπός που επεδίωκε ο δράστης ή αν θα μπορούσε να επέλθει βλάβη ή όφελος από την ψευδορκία αυτή. Ως προς τις αξιώσεις που κατά τα ανωτέρω γεννώνται από την προσβολή της προσωπικότητας, γίνεται δεκτό ότι ως άρση της προσβολής νοείται ο άμεσος παραμερισμός της πράξης που συνιστά την προσβολή, ώστε να επανέλθει η προηγούμενη κατάσταση. Η άρση, επομένως, προϋποθέτει ότι η πράξη της προσβολής είναι παρούσα και ενεργή, αν όμως η πράξη έχει συντελεστεί και παραμένουν τα αποτελέσματα της προσβολής, δεν νοείται άρση της προσβολής με την έννοια του άρθρου 57 Α.Κ., αλλά γεννώνται αξιώσεις με αποκαταστατικό χαρακτήρα, ήτοι η ικανοποίηση της προκληθείσας στον προσβληθέντα ηθικής βλάβης, η οποία μπορεί να συνίσταται και στην καταβολή χρηματικού ποσού, ή αποζημίωση. Η επιδίκαση της ικανοποίησης αυτής αφέθηκε στην κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο, εάν κρίνει ότι επήλθε ηθική βλάβη, προσδιορίζει το ποσό της, με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, μετά από εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών ως προς το βαθμό του πταίσματος του δράστη, το είδος της προσβολής, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του ζημιωθέντος, καθώς και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών (ΑΠ 308/2016, ΑΠ 313/2016, ΑΠ 265/2015, ΑΠ 1231/2014, ΑΠ 753/2011, ΕφΑθ 1028/2016, ΕφΑθ 174/2014, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"). Κατά τα λοιπά, σύμφωνα με το άρθρο 262 ΚΠολΔ, η ένσταση, ως αυτοτελής πραγματικός ισχυρισμός που περιέχει πραγματικά περιστατικά, διάφορα από εκείνα που αποτελούν την ιστορική βάση της αγωγής και με τα οποία επιδιώκεται η προσωρινή ή οριστική απόρριψη της τελευταίας (αγωγής) ή η αναβολή της απάντησης σε αυτήν, πρέπει να περιλαμβάνει ορισμένη αίτηση και σαφή έκθεση των γεγονότων που τη θεμελιώνουν. Δηλαδή, για να κριθεί εάν η ένσταση επιδέχεται δικαστική

εκτίμηση, πρέπει να περιέχει στοιχεία ανάλογα προς εκείνα που είναι αναγκαία για την τυπική παραδοχή και, συνακόλουθα, δικαστική εκτίμηση της αγωγής, εάν δε τα γεγονότα που αποτελούν την ιστορική βάση της υπό δικονομική έννοια ένστασης και συνιστούν το "πραγματικό" ουσιαστικού ή δικονομικού κανόνα, δεν εκτίθενται κατά τρόπο πλήρη ή δεν συνάπτονται με ορισμένο αίτημα, η ένσταση απορρίπτεται ως αόριστη (ΑΠ 611/2006, ΑΠ 774/2004, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"), κατά δε τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 247, 249, 250, 251, 261, 270, 272 και 277 Α.Κ., 215 § 1 και 262 § 1 ΚΠολΔ, απαραίτητα για το ορισμένο της ένστασης παραγραφής στοιχεία είναι ο χρόνος της παραγραφής, ο χρόνος κατά τον οποίο γεννήθηκε η αξίωση, το χρονικό σημείο έναρξης της παραγραφής και ο χρόνος επίδοσης της αγωγής, προκειμένου να διαπιστωθεί αν, με αφετηρία το ανωτέρω χρονικό σημείο και μέχρι την επίδοση της αγωγής, από την οποία διακόπτεται η παραγραφή, συμπληρώθηκε ο χρόνος αυτής, άλλως, σε περίπτωση δηλαδή μη αναφοράς των παραπάνω στοιχείων, ο ισχυρισμός περί παραγραφής της διωκομένης με την αγωγή αξίωσης είναι ανεπίδεκτος δικαστικής εκτίμησης και, επομένως, απορριπτέος ως αόριστος (ΑΠ 1581/2017, ΑΠ 591/2017, ΑΠ 448/2015, ΑΠ 7/2015, ΑΠ 761/2014, ΑΠ 1412/2013, ΑΠ 623/2011, ΕφΘρακ 2/2022, ΕφΛαρ 428/2019, ΕφΛαρ 224/2017, ΕφΛαρ 232/2015, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ", πρβλ. ΑΠ 95/2019 Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"), ενώ, κατά τη διάταξη του άρθρου 277 Α.Κ., επιβάλλεται, για τη λήψη υπ' όψιν από το Δικαστήριο της συμπλήρωσης του χρόνου της παραγραφής, η ρητή και ορισμένη προβολή της σχετικής ένστασης. Περαιτέρω, το άρθρο 937 Α.Κ. ορίζει ότι *"Η απαίτηση από αδικοπραξία παραγράφεται μετά πενταετία, αφότου ο παθών έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο σε αποζημίωση, σε κάθε όμως περίπτωση η απαίτηση παραγράφεται μετά την πάροδο είκοσι ετών από την πράξη. Αν η αδικοπραξία αποτελεί συνάμα κολάσιμη πράξη που κατά τον ποινικό νόμο υπόκειται σε μακρότερη παραγραφή, αυτή ισχύει και για την απαίτηση αποζημίωσης"*. Η δεύτερη παράγραφος της παραπάνω διάταξης υπαγορεύθηκε για το λόγο ότι δεν θα ήταν δικαιολογημένη η κατάλυση, μέσω της παραγραφής, της προς αποζημίωση αστικής απαίτησης, ενόσω ο δράστης της αδικοπραξίας θα ήταν ακόμη εκτεθειμένος στην βαρύτερα πλήττουσα αυτόν ποινική δίωξη και στη συνέχεια καταδίκη, για δε την εφαρμογή της εν λόγω παραγράφου του παραπάνω άρθρου πρέπει να συντρέχουν οι παρακάτω προϋποθέσεις : **1)** Η αδικοπραξία πρέπει να αποτελεί συνάμα κολάσιμη κατά τον ποινικό νόμο πράξη, χωρίς όμως να αποτελεί προϋπόθεση η προηγούμενη άσκηση ποινικής δίωξης και η τιμωρία του δράστη, ενώ, εάν δεν έχει προηγηθεί άσκηση ποινικής δίωξης, το πολιτικό Δικαστήριο που κρίνει την αγωγή αποζημίωσης ερευνά τη συνδρομή των υποκειμενικών και αντικειμενικών προϋποθέσεων της κολάσιμης πράξης και **2)** η ποινική αξίωση της Πολιτείας για την τιμώρηση της

αξιόποινης πράξης πρέπει να υπόκειται σε μακρότερη παραγραφή. Για τη διαπίστωση αν η ποινική παραγραφή της καλύπτουσας την αδικοπραξία κολάσιμης πράξης είναι ή όχι μακρότερη από την αστική παραγραφή της απαίτησης από την αδικοπραξία, θα ληφθεί υπ' όψιν ο χαρακτηρισμός της κολάσιμης πράξης ως κακουργήματος ή πλημμελήματος και η, προβλεπόμενη στον ποινικό νόμο, αντίστοιχη ποινική παραγραφή, όπως αυτή καθορίζεται, ως προς τη διάρκειά της, στο άρθρο 111 του Π.Κ. ή σε διάταξη άλλου, ειδικού, ποινικού νόμου, η οποία, προκειμένου περί πλημμελημάτων, που εν προκειμένω ενδιαφέρει, ανέρχεται σε πέντε (5) έτη και, σύμφωνα με το άρθρο 17 του Π.Κ., αρχίζει από το χρόνο κατά τον οποίο ο υπαίτιος ενήργησε ή όφειλε να ενεργήσει, με συνέπεια, η αφετηρία της ποινικής παραγραφής να μπορεί να είναι διαφορετική από αυτήν της αστικής από αδικοπραξία απαίτησης, όπως η τελευταία προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 937 Α.Κ. Εξάλλου, για τη διακρίβωση αν, προκειμένου περί πλημμελημάτων, είναι ή όχι μακρότερη η ποινική παραγραφή σε σύγκριση με την αστική παραγραφή, δεν συνυπολογίζεται το οριζόμενο στην παράγραφο 3 του άρθρου 113 Π.Κ. μέγιστο διάστημα της αναστολής, κατά το οποίο διαρκεί η κύρια διαδικασία και εωσότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση και το οποίο ανέρχεται, κατ' άρθρο 113 § 2 εδ. α Π.Κ., σε τρία (3) έτη (ΟΛΑΠ 21/2003, ΑΠ 994/2010, ΕφΠειρ 116/2010, ΕφΠατρ 348/2007, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"). Εξάλλου, η προκύπτουσα από την αδικοπραξία ζημία, ανεξάρτητα από το χρόνο εμφάνισής της, είναι ενιαία και αντιστοίχως η αξίωση είναι μία. Έτσι, σε περίπτωση εξακολουθητικής ζημίας, δεν αναγεννάται η αξίωση αποζημίωσης εξακολουθητικώς, αλλά η αξίωση, τόσο για την επελθούσα ήδη ζημία όσο και τη μέλλουσα, γεννάται εξαρχής, αφότου η πράξη άρχισε να αναδίδει επιζήμιες συνέπειες, εφόσον μπορεί, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να προβλεφθεί. Εφόσον δε η ικανοποίηση της αξίωσης αυτής είναι και δικαστικώς επιδιώξιμη, πράγμα που πάντοτε συντρέχει αν δεν παρεμβληθεί νομικό κώλυμα για έγερση της σχετικής αγωγής, αρχίζει αμέσως να τρέχει ο χρόνος της παραγραφής για την όλη ζημία, ο δε χρόνος γνώσης από τον παθόντα της ζημίας και της δυνατότητας δικαστικής αποκατάστασής της είναι ζήτημα πραγματικό που εκτιμάται κάθε φορά από το Δικαστήριο. Ως γνώση της ζημίας, για την έναρξη της πενταετούς παραγραφής, νοείται η γνώση των πρώτων επιζήμιων συνεπειών της πράξης, όχι δε και η γνώση της ακριβούς έκτασης της ζημίας ή του ποσού της αποζημίωσης, εφόσον η ζημία απορρέει από ενιαία και αποπερατωθείσα αδικοπραξία και όχι από περισσότερες αυτοτελείς αδικοπραξίες, οι οποίες μεσολάβησαν κατά διαφορετικά μεταξύ τους διαδοχικά χρονικά διαστήματα και διατήρησαν την αυτοτέλειά τους, μόνο δε όταν η εξακολουθήση της ζημίας οφείλεται, όχι στην άπαξ τελεσθείσα αδικοπραξία, αλλά σε παράνομη και υπαίτια παράλειψη του δράστη να προβεί σε άρση της ζημιογόνου

κατάστασης, η αδικοπραξία δεν μπορεί, εφόσον συνεχίζεται η παράνομη παράλειψη, να θεωρηθεί αποπερατωθείσα και η παραγραφή της αξίωσης αρχίζει αφότου ο παθών έλαβε γνώση ολόκληρης της ζημίας με την αποπεράτωση της συνεχιζόμενης παράνομης παράλειψης (ΟΛΑΠ 24/2003, ΑΠ 846/2021, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"), ενώ, η γεννηθείσα υπέρ του ζημιωθέντος αξίωση αποζημίωσης από αδικοπραξία καλύπτει την όλη ζημία, θετική ή αποθετική, παρούσα ή μέλλουσα και, βεβαίως, και την χρηματική ικανοποίηση της προκληθείσας ηθικής βλάβης, αν είναι προβλεπτή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και εφόσον η δικαστική της επιδίωξη είναι δυνατή. Συνεπώς, το γεγονός ότι ο παθών δεν μπορεί ακόμη να προσδιορίσει ακριβώς το μέγεθος της ζημίας, δεν εμποδίζει την έναρξη της παραγραφής, αυτό, ωστόσο, ισχύει μόνο για εκείνες τις επιζήμιες συνέπειες που μπορούν, κατά την αντίληψη των συναλλαγών να προβλεφθούν (το χρόνο που ο παθών έλαβε γνώση της ζημίας γενικά) ως δυνατή συνέπεια της άδικης πράξης. Λεκτέον εδώ ότι η προϋπόθεση της γνώσης του υποχρέου περιλαμβάνει και τη γνώση των αναγκαίων περιστατικών για τη δυνατότητα άσκησης αγωγής εναντίον ορισμένου προσώπου, δηλαδή απαιτείται θετική γνώση του υποχρέου προς αποζημίωση (ΑΠ 204/2009 Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ", Β. Βαθρακοκόλη, Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα, Τόμος Γ, Ημίτομος Γ, 2006, υπ' άρθρο 937, αριθ. 11 και 31, σελ. 1118, 1119 και 1126). Εάν ένα από τα ανωτέρω δύο στοιχεία δεν είναι γνωστό στον παθόντα (η γνώση της ζημίας και του υπαιτίου προς αποζημίωση, δηλαδή όλων εκείνων των πραγματικών περιστατικών που παρέχουν σε αυτόν τη δυνατότητα να ασκήσει ορισμένη αγωγή εναντίον συγκεκριμένου προσώπου), η αξίωση παραγράφεται μετά είκοσι έτη από την τέλεση της αδικοπραξίας (Γ. Γεωργιάδης σε Απόστολου Γεωργιάδη, "Σύντομη Ερμηνεία του Αστικού Κώδικα", Τόμος Ι, 2010, υπ' άρθρο 937, αριθ. 29, σελ. 1913). Τέλος, η αναστολή και η διακοπή της παραγραφής ρυθμίζεται από τις διατάξεις των άρθρων 247 επ. Α.Κ., κατά δε το άρθρο 261 § 1 του ιδίου Κώδικα, όπως αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του απ' το άρθρο 101 § 1 του Ν 4139/2013, *"Την παραγραφή διακόπτει η άσκηση της αγωγής. Η παραγραφή που διακόπηκε με τον τρόπο αυτόν αρχίζει και πάλι από την έκδοση τελεσίδικης απόφασης ή την κατ' άλλον τρόπο περάτωση της δίκης"*, υπό δεν την προϋσχύσασα μορφή του το άνω άρθρο όριζε ότι *"Την παραγραφή διακόπτει η έγερση της αγωγής. Η παραγραφή που διακόπηκε με τον τρόπο αυτό αρχίζει και πάλι από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδικών ή του δικαστηρίου"*. Τέλος, άσκηση αγωγής, που, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 261 Α.Κ., διακόπτει την παραγραφή της απαίτησης, αποτελεί και η κατά την πφινική διαδικασία νομότυπη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για το ποσό που αιτείται ο πολιτικώς ενάγων (ΟΛΑΠ 24/2003, ΑΠ 1508/2021, ΑΠ 980/2020, ΑΠ 1023/2019, ΑΠ 1101/2017, δημοσιευμένες

σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"), σε σχέση δε με τις εκκρεμείς κατά την ψήφιση του Ν 4139/2013 υποθέσεις, η παράγραφος 3 του άρθρου 261 Α.Κ. προβλέπει εφαρμογή των νέων διατάξεων του άρθρου αυτού. Ήτοι, το νέο άρθρο 261 Α.Κ. εφαρμόζεται και επί εγκλημάτων που τελέστηκαν πριν την έναρξη ισχύος του Ν 4139/2013, αρκεί μέχρι το χρονικό αυτό σημείο (20-03-2013) να μην είχε συμπληρωθεί ο χρόνος παραγραφής της αξίωσης του πολιτικώς ενάγοντος. Επομένως, αν για τα εγκλήματα αυτά είχε δηλωθεί παράσταση πολιτικής αγωγής πριν την ψήφιση του άνω νόμου, τότε η ήδη διακοπείσα παραγραφή διαρκεί μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης, χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε ενέργεια του πολιτικώς ενάγοντος, υπό την προϋπόθεση βέβαια ότι επί εκκρεμών υποθέσεων δεν είχε συμπληρωθεί η προθεσμίας παραγραφής μέχρι την έναρξη ισχύος του Ν 4139/2013, δηλαδή μέχρι την 20^η-03-2013, οπότε αυτός δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ [ΑΠ (Ποιν) 1023/2019 Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"].

III. Στην από 12-08-2019 (με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 190/12-08-2019) αγωγή του ο ενάγων και ήδη εκκαλών, εκθέτοντας ότι η εναγόμενη και νυν εφεσίβλητη υπέβαλε, στις 13-01-2009, αναφορά προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, στην οποία κατέθεσε σε βάρος του τα, αναλυτικώς στο αγωγικό δικόγραφο αναφερόμενα, ψευδή γεγονότα, παρότι γνώριζε την αναλήθειά τους, την ίδια δε ημέρα κατέθεσε ενώπιον του ιδίου Εισαγγελέα έγκληση σε βάρος αγνώστων προσώπων για υπεξαγωγή, από το βιβλίο πρωτοκόλλου του γραφείου της, του εκεί αναφερομένου συμβολαίου, στην οποία όμως κατεδείκνυε τον ίδιο ως δράστη της ανωτέρω αξιόποινης πράξης, παρά το ότι γνώριζε ότι η κατ' αυτού κατηγορία ήταν ψευδής και βεβαιώνοντας ενόρκως το περιεχόμενο της κατά τα άνω ψευδούς έγκλησής της, συνεπεία της οποίας αυτός παραπέμφθηκε να δικαστεί ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου για το αδίκημα της υπεξαγωγής εγγράφου σε βάρος της εναγομένης, για το οποίο όμως κρίθηκε αθώς δυνάμει της υπ' αριθ. 1673/2015 απόφασης του άνω Δικαστηρίου, που κατέστη αμετάκλητη και ότι, λόγω των ως άνω ενεργειών της εναγομένης, ήτοι της κατ' αυτού τέλεσης των αδικημάτων της ψευδούς καταμήνυσης και της ψευδορκίας, προσβλήθηκε η προσωπικότητά του, ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει, ως χρηματική ικανοποίηση για την προκληθείσα σε αυτόν από την αδικοπραξία της ηθική βλάβη, το ποσό των 350.000,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση και να δημοσιεύσει, με δικά της έξοδα, την απόφαση που θα εκδοθεί σε όλο τον έντυπο τύπο της Ρόδου, τουλάχιστον δε σε τρεις ημερήσιες τοπικές εφημερίδες, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. Επί της άνω αγωγής εκδόθηκε η υπ' αριθ. 89/2020 οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, το οποίο, αφού δίκασε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, απέρριψε την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής

βάλλει ο ενάγων με την από 31-03-2021 (με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 23/31-03-2021) έφεσή του, παραπονούμενος για πλημμελή εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, ζητεί δε **α)** να γίνει δεκτή η έφεσή του και να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση, ώστε να γίνει καθ' ολοκληρίαν δεκτή η αγωγή του, **β)** να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και **γ)** να καταδικαστεί η εφεσίβλητη στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας. Το αίτημα κήρυξης της, εκδοθησομένης από το Δικαστήριο τούτο, απόφασης ως προσωρινώς εκτελεστής καθίσταται αλυσιτελές, αφού η παρούσα απόφαση, ως τελεσίδικη, αποτελεί εκτελεστό τίτλο (άρθρο 904 § 2 περ. α ΚΠολΔ).

IV. Από την προσήκουσα εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν (δεν επιμελήθηκαν της εξέτασης μαρτύρων ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου), προκειμένου να χρησιμεύσουν είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα για άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 395 και 524 § 1 ΚΠολΔ), μερικών εκ των οποίων γίνεται ειδική αναφορά κατωτέρω, χωρίς όμως να παραλείπεται κάποιο από αυτά για την κατ' ουσίαν διάγνωση της διαφοράς και χωρίς η ρητή αναφορά ορισμένων εκ των ανωτέρω εγγράφων να προσδίδει σε αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα λοιπά, επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους, έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για το καθένα μνεία, που είναι όμως ισοδύναμα και όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς, λαμβάνονται δε υπ' όψιν έστω και αν δεν πληρούν τους όρους του νόμου, αφού για τα αποδεικτέα θέματα επιτρέπεται το αποδεικτικό μέσο των μαρτύρων και από τις προσκομιζόμενες φωτογραφίες, των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητήθηκε (άρθρα 444 § 1 περ. γ, 448 § 2 και 457 § 4 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό με **α)** τη, συναγόμενη από την παράλειψη των διαδίκων να αμφισβητήσουν ειδικά την αλήθεια των προβληθέντων από τον αντίδικο τους ισχυρισμών, ομολογία τους (άρθρο 261 ΚΠολΔ) και **β)** τα διδάγματα της κοινής πείρας, που αυτεπαγγέλτως λαμβάνονται υπ' όψιν από το παρόν Δικαστήριο (άρθρο 336 § 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται, σε σχέση με τα αγόμενα ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου με τους λόγους της ένδικης έφεσης θέματα, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Περί ώρα 11^η πρωινή της 08^{ης}-01-2009, ο ενάγων, κατόπιν της υπό την αυτή ημερομηνία, απευθυνθείσας προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, αίτησής του, η οποία έγινε αυθημερόν δεκτή, μετέβη στο γραφείο της εναγομένης - Συμβολαιογράφου Ρόδου, προκειμένου, αφενός να λάβει αντίγραφο του υπ' αριθ. 2829/20-02-1997 συμβολαίου της, με το οποίο ο Ιωάννης Μανουσέλης του Κωνσταντίνου και η Αναστασία χήρα Κωνσταντίνου Μανουσέλη, το γένος Εμμανουήλ και Φωτεινής Ανδρεαδάκη, πώλησαν στην Ελένη σύζυγο Ιωάννη Ταλία, το γένος

Μερκουρίου και Ειρήνης Καρόφτη, τους υπό στοιχεία Γ11 και Γ12 ισόγειους μελλοντικούς βιομηχανικούς χώρους του υπό στοιχείο Γ μελλοντικού κτιρίου, που θα οικοδομείτο επί αγρού, συνολικής επιφανείας 11.760,00 τ.μ., κειμένου εκτός σχεδίου της πόλης της Ρόδου, στην θέση "Μποϊνουςλου" στα Ασγούρου Ρόδου και αφετέρου να ελέγξει το βιβλίο πρωτοκόλλου, όπου η εναγόμενη καταχώριζε τα συμβόλαιά της, ισχυριζόμενος ότι έχει έννομο προς τούτο συμφέρον, καθώς το συγκεκριμένο ακίνητο ανήκε κατά κυριότητα σε αυτόν. Όταν η εναγόμενη, συμμορφούμενη προς τη σχετική εισαγγελική παραγγελία, χορήγησε στον ενάγοντα το αντίγραφο του ανωτέρω συμβολαίου, θέλησε να επιδείξει σε αυτόν το προρρηθέν βιβλίο, οπότε και διεπίστωσε ότι είχε σχισθεί και αφαιρεθεί από αυτό η σχετική σελίδα, με αριθμό 167, όπου είχε καταχωρίσει το εν λόγω συμβόλαιο, λόγος για τον οποίο η εναγόμενη υπέβαλε στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου, στις 13-01-2009, σχετική αναφορά και έγκληση κατ' αγνώστων δραστών για την άνω αξιόποινη πράξη, επιβεβαίωσε δε και ενόρκως το περιεχόμενο της ανωτέρω έγκλησής της. Κατόπιν αυτού, σχηματίσθηκε η με Α.Β.Μ. Α2009/20ε δικογραφία και ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Ρόδου άσκησε ποινική δίωξη σε βάρος του ενάγοντος για την πράξη της υπεξαγωγής της συγκεκριμένης σελίδας από το βιβλίο πρωτοκόλλου της εναγομένης και τον παρέπεμψε να δικάστεί γι' αυτήν, δυνάμει του υπ' αριθ. 455/2013 κλητηρίου θεσπίσματος, στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Ρόδου, το οποίο αθώωσε τον ενάγοντα, με την υπ' αριθ. 1673/21-04-2015 απόφασή του, που κατέστη αμετάκλητη, κρίνοντας ότι προέκυψαν αμφιβολίες ως προς την ενοχή του, κατ' εφαρμογή της αρχής "in dubio pro reo", η οποία ρητώς αναφέρεται στο σκεπτικό του. Στην αναφορά της προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, η εναγόμενη ανέφερε κατά λέξη τα εξής : "ΑΞΙΟΤΙΜΕ Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥ, την 8ην Ιανουαρίου 2009 και περί ώρα 11.ην πμ. ενεφανίσθη στο συμβολαιογραφείο μου, ο ΘΩΜΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΠΑΝΟΣ του Χρήστου και της Παναγιώτας, έμπορος, γεννηθείς στη Ρόδο - το έτος 1961, κάτοικος Ρόδου (Μ. Πετρίδη αρ. 44), ο οποίος μου εξήτησε να λάβει επικυρωμένο αντίγραφο του πωλητηρίου συμβολαίου μου με αριθμό 2829/20-2-1997 που τον αφορούσε. μου. Προκειμένου να κολλήσω τα απαιτούμενα ένσημα στην φωτοτυπία του προαναφερόμενου συμβολαίου, επήγα στην τουαλέτα του γραφείου μου που βρίσκεται σε δωμάτιο δίπλα ακριβώς στο χώρο του γραφείου μου για να φέρω το απαραίτητο νερό για την επικόλληση. Κατόπιν ετοίμασα το αντίγραφο, εκόλλησα τα ένσημα, το επεκύρωσα και το παρέδωσα στον προαναφερθέντα. Τότε αυτός όλως περιέργως, μου εξήτησε να δη την εγγραφή του συμβολαίου αυτού στο βιβλίο πρωτοκόλλου του συμβολαιογραφείου μου. Άνοιξα το βιβλίο πρωτοκόλλου και με έκπληξη είδα ότι είχε σκιστεί και αφαιρεθεί η με αριθμό 167 σελίδα στο οποίο ήτο καταχωρημένο το ανωτέρω συμβόλαιο. Σας αναφέρω λοιπόν την απίστευτη αυτή πράξη για την οποία σκοπεύω να υποβάλω μήνυση κατά των αγνώστων δραστών της.

Πρέπει επίσης να σας αναφέρω ότι όλα τα πρωτότυπα συμβολαία τα οποία αναφέρονται στη σελίδα αυτή φυλάσσονται στο συμβολαιογραφείο μου νομίμως υπογεγραμμένα και επικυρωμένα και όσα αναφέρονται σε μεταβιβάσεις ακινήτων έχουν μεταγραφεί και έχουν καταχωρηθεί στα οικεία βιβλία μεταγραφών. ΜΕ ΤΙΜΗ ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΚΩΤΗ". Ακριβώς το ίδιο περιεχόμενο είχε και η έγκληση, που κατέθεσε η εναγόμενη την ίδια ημέρα, στρεφόμενη κατ' αγνώστων δραστών, καθώς, όπως ανέφερε σε αυτήν, "...αγνώω ποίος είναι ο δράστης της καταστροφής του βιβλίου πρωτοκόλλου του συμβολαιογραφείου μου, δια της αφαιρέσεως και εξαφανίσεως της συγκεκριμένης σελίδος", αιτούμενη "τα καθ' Υμάς νόμιμα, προκειμένου να παραπεμφθούν οι άγνωστοι σε μένα δράστες ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου και να τιμωρηθούν κατά νόμον" και δηλώνοντας ότι παρίσταται ως πολιτικώς ενάγουσα, προκειμένου να ζητήσει αποζημίωση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την εις βάρος της τελεσθείσα εγκληματική πράξη. Παρά ταύτα, κατά την ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου εκδίκαση της υπόθεσης στις 21-04-2015, η εναγόμενη κατέθεσε ενόρκως ως μάρτυρας (και όχι ανωμοτί ως πολιτικώς ενάγουσα) τα περιστατικά που διέλαβε στην αναφορά και την έγκλησή της, προσθέτοντας την τότε πεποίθησή της ότι ο ενάγων είχε αφαιρέσει τη σελίδα από το βιβλίο πρωτοκόλλου κατά το χρονικό διάστημα που εκείνη είχε μεταβεί στην τουαλέτα του γραφείου της για να φέρει το νερό που απαιτείτο για να κολλήσει επί του αντιγράφου του συμβολαίου τα ένσημα της επικύρωσής του, έχει δε η κατάθεσή της ως εξής : "Στις 8-1-2009 ήρθε ο Σπανός και ζήτησε επικυρωμένο αντίγραφο του συμβολαίου. Για να κολλήσω το ένσημο πήγα στην τουαλέτα για να φέρω νερό. Αφού το παρέδωσα μου ζήτησε να του δείξω την καταχώρηση στο βιβλίο. Πήγα δίπλα και είδα ότι έλλειπε και υπέθεσα ότι το πήρε. Το συγκεκριμένο ακίνητο είχε κατασχεθεί από το ΙΚΑ. Το φύλλο έπρεπε να το σκίσει κάποιος. Ήταν βιβλίο ενωμένο. Στις 20-2-1997 έχει κατατεθεί κα στο κτηματολόγιο. Η πράξη έγινε το 2009. Το βιβλίο είναι πάνω στο γραφείο πάντα. Πήγα στην τουαλέτα για να φέρω νερό να κολλήσω τα ένσημα. Αμέσως το κατήγγειλα κατά αγνώστων προσώπων. Πέντε ημέρες μετά το κατήγγειλα". Επομένως, η εναγόμενη είχε ευθύς εξ αρχής την υπόνοια ότι ο ενάγων ήταν ο φυσικός αυτουργός της πράξης της υπεξαγωγής του σχετικού εγγράφου ("υπέθεσα ότι το πήρε"), την οποία μερίμνησε να μνημονεύσει τόσο στην αναφορά της όσο και στην έγκληση που κατέθεσε στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, σε αμφότερες των οποίων αναφέρει ότι ο ενάγων ζήτησε να δει την εγγραφή του συμβολαίου αυτού στο βιβλίο πρωτοκόλλου του συμβολαιογραφείου της "όλως περιέργως", καταδεικνύοντας ότι επρόκειτο περί αιτήματος όχι συνήθους, που δεν υποβάλλεται από τους συμβαλλομένους, οι οποίοι ως επί το πλείστον ενδιαφέρονται να προμηθευτούν αντίγραφα των συμβολαίων που τους αφορούν. Ουδόλως, όμως, αποδείχθηκε ότι τα περιστατικά που η εναγόμενη

περιέγραψε στην αναφορά και στην έγκλησή της ήταν αντικειμενικώς ψευδή, ενόψει μάλιστα του ότι και ο ενάγων συνομολογεί στην αγωγή ότι πράγματι έλειπε η συγκεκριμένη σελίδα από το, τηρούμενο από την εναγομένη, βιβλίο πρωτοκόλλου, ισχυριζόμενος όμως ότι στην υπεξαγωγή του εν λόγω εγγράφου προέβη η ίδια "για να καλυφτεί από την πλαστογραφία της, όταν πλαστογράφησε την ημερομηνία σύστασης του υπ' αριθμόν 2829 ... συμβολαίου αγοραπωλησίας, από Δεκέμβριο του 1996 σε Φεβρουάριο του 1997, ως και την διπλή εγγραφή που είναι βέβαιον ότι έχει εγγράψει στο βιβλίο της, του συγκεκριμένου συμβολαίου", ισχυρισμό, τον οποίο, όμως, ουδόλως απέδειξε. Το γεγονός ότι η εναγόμενη, μέσω της υποβολής της αναφοράς και της έγκλησής της, πράγματι κατέστησε τον ενάγοντα ύποπτο για την τέλεση της ανωτέρω αξιόποινης πράξης εντάσσεται στο πλαίσιο της επιθυμίας της να διερευνηθεί και διαλευκανθεί η υπόθεση, αποσκοπώντας αποκλειστικά και μόνο στην υπεράσπιση των συμφερόντων της και, κυρίως, της αξιοπιστίας της αναφορικά με τη δημοσιότητα των βιβλίων της έναντι παντός ενδιαφερομένου, δεδομένου ότι, ως Συμβολαιογράφος, είναι επιφορτισμένη να συντάσσει και να φυλάσσει έγγραφα συστατικά ή αποδεικτικά δικαιοπραξιών και δηλώσεων τρίτων, όταν η σύνταξη των εγγράφων αυτών είναι υποχρεωτική σύμφωνα με το νόμο ή όταν οι ενδιαφερόμενοι επιθυμούν να προσδώσουν σε αυτά κύρος δημοσίου εγγράφου, όπως ρητώς ορίζεται στα άρθρα 1 περ. α' και 16 του Κώδικα Συμβολαιογράφων (Ν 2830/2000). Επομένως, ο τρόπος με τον οποίο ενήργησε η εναγόμενη ήταν, ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων, αναγκαίος και επιβαλλόμενος, χωρίς να υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο και χωρίς η ίδια να βαρύνεται με δόλο - και δη άμεσο - να καταστήσει τον ενάγοντα κατηγορούμενο για την άνω πράξη, για το λόγο, άλλωστε, αυτό δεν κατονόμασε αυτόν ως αυτουργό της πράξης της υπεξαγωγής του εγγράφου, στραφείσα κατ' αγνώστων δραστών, εξέθεσε μόνο τη σχετική σε βάρος του υπόνοιά της, η οποία κρίνεται δικαιολογημένη ενόψει των πραγματικών περιστατικών που έλαβαν χώρα στο γραφείο της κατά τη διάρκεια της επίσκεψης σε αυτό του ενάγοντος, όπως εκτίθενται στην αναφορά και την έγκλησή της (τα οποία δεν αποδείχθηκαν ψευδή κατά τα προεκτεθέντα), σε συνδυασμό με το πράγματι ασυνήθιστο αίτημα του ενάγοντος να ελέγξει το βιβλίο πρωτοκόλλου, το οποίο, βεβαίως, η ίδια πληροφορήθηκε άμα τη αφίξει του στο γραφείο της, όταν διάβασε την σχετική εισαγγελική παραγγελία, που την επέτασσε να δείξει στον ενάγοντα το βιβλίο αυτό. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, ουδόλως αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι η εναγόμενη γνώριζε την αλήθεια περί της μη συμμετοχής του στη σε βάρος της υπεξαγωγή εγγράφου και ότι σκοπός της ήταν να διωχθεί εκείνος για την εν λόγω πράξη, όπως αυτός (σκοπός) οριζόταν στην παλαιά μορφή του άρθρου 229 § 1 Π.Κ., αλλά και στην παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου (ομοίως υπό την παλαιά μορφή του), όπου, για την πλήρωση της αντικειμενικής

υπόστασης της εκεί προβλεπόμενης ψευδούς καταμήνυσης, υπό την μορφή της πρόκλησης υποψίας, απαιτείτο, είτε υποβολή (ήτοι κατασκευή και παρουσίαση) ψευδούς αποδεικτικού μέσου, είτε αλλοίωση (ήτοι νόθευση, παραμόρφωση ή μεταβολή) ή απόκρυψη (ήτοι εξαφάνιση, αφαίρεση ή συγκάλυψη) υπάρχοντος αποδεικτικού μέσου, προϋποθέσεις που ουδόλως αποδείχθηκε ότι συνέτρεξαν εν προκειμένω, όπως επίσης δεν αποδείχθηκε ο άμεσος δόλος της εναγομένης σε σχέση με το ψευδές της υποψίας της, η οποία, υπό τις κρισιολογούμενες περιστάσεις, παρίσταται δικαιολογημένη (ως προς τη νομοτυπική μορφή του εγκλήματος του άρθρου 229 § 2 Π.Κ. βλ. Αθανασίου Κονταξή, "Ποινικός Κώδικας", Αθήνα, 2000, άρθρο 229, σελ. 2003 - 2004). Συνεπώς, η εναγόμενη, αφενός αντικειμενικώς αληθή πραγματικά περιστατικά περιέλαβε στην αναφορά και την έγκλησή της και αφετέρου ουδεμία ψευδορκία τέλεσε όταν βεβαίωσε ενόρκως το περιεχόμενο της έγκλησής της. Ως εκ περισσού λεκτέον ότι, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη, κατά την ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου ένορκη κατάθεσή της, ουδόλως κατέθεσε εν γνώσει της ψευδή γεγονότα, αντιθέτως αναφέρθηκε στα διαλαμβανόμενα στην προρρηθείσα αναφορά και έγκλησή της πραγματικά περιστατικά, τόνισε δε ρητά ότι υπέβαλε την έγκλησή της κατ' αγνώστων δραστών, δηλαδή ότι δεν γνώριζε ποιάς είναι ο δράστης της υπεξαγωγής του εγγράφου από το συμβολαιογραφείο της, για το λόγο αυτό, εξάλλου, το άνω Δικαστήριο ήχθη σε απαλλακτική απόφαση λόγω αμφιβολιών ως προς την ενοχή του κατηγορουμένου και ήδη ενάγοντος, η δε άγνοιά της περί της ταυτότητας του ή των δραστών της αξιόποινης αυτής πράξης καταδείχθηκε με τον πλέον εμφαντικό τρόπο όταν κατέθεσε στο παραπάνω ποινικό Δικαστήριο ότι "υπέθεσε" ότι αφαίρεσε τη σελίδα ο ενάγων, χρησιμοποιώντας, πέραν του ρήματος "υποθέτω" και όχι "γνωρίζω" ή "πιστεύω", παρελθοντικό χρόνο, δηλωτικό της αρχικής και μόνο εντύπωσής της ότι εκείνος υπεξήγαγε τη σελίδα, η οποία ήταν αναμενόμενη και φυσιολογική μετά το ασυνήθιστο αίτημα του ενάγοντος. Η έλλειψη οιασδήποτε μορφής δόλου της εναγομένης να καταστήσει τον ενάγοντα κατηγορούμενο για την τέλεση της πράξης της υπεξαγωγής εγγράφου προκύπτει απ' το γεγονός ότι, αν και ο ενάγων βρίσκεται σε πολύχρονη δικαστική διαμάχη με τον Ιωάννη Μανουσέλη του Κωνσταντίνου, έναν από τους συγκυρίους του με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 80^Α Γαιών Ρόδου ακινήτου (που είναι όμορο με αυτό του ενάγοντος με κτηματολογική μερίδα 84 Γαιών Ρόδου), μια εκ των λοιπών συγκυρίων του οποίου είναι η εναγόμενη, σχετικά με τη λήξη ισχύος της υπ' αριθ. 246/1998 οικοδομικής άδειας της (τότε) Νομαρχίας Δωδεκανήσου, που εκδόθηκε στο όνομα του ανωτέρω συνιδιοκτήτη για το 80^Α ακίνητο, το επί του οποίου κτίσμα είναι, κατά τον ισχυρισμό του ενάγοντος, αυθαίρετο και εν μέρει κατεδαφιστέο, μπορεί δε να νομιμοποιηθεί μόνο με υφαρπαγή του ακινήτου του

ενάγοντος, προκειμένου να αποκτήσει κυκλοφοριακή σύνδεση με την Εθνική Οδό Ρόδου - Λίνδου, λόγος για τον οποίο ο ενάγων μέμφεται την εναγομένη, συνιδιοκτήτρια του τελευταίου ακινήτου ότι πλαστογράφησε την ημερομηνία του, προαναφερομένου, υπ' αριθ. 2829 συμβολαίου πώλησης από την αληθή του Δεκεμβρίου του 1996 στην ψευδή της 20^{ης}-02-1997 και προέβη σε διπλή εγγραφή αυτού στο βιβλίο πρωτοκόλλου του γραφείου της, ταυτοχρόνως δε ότι πλαστογράφησε και την υπ' αριθ. 3262/1996 αντίστοιχη δήλωση φόρου μεταβίβασης του πωληθέντος ακινήτου, τη στιγμή που ο ενάγων έχει αναγνωρισθεί κύριος του ακινήτου (μουлк) μετά των προρρηθέντων βιομηχανικών χώρων του δυνάμει της υπ' αριθ. 47/2014 αναγνωριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, εκδοθείσας ερήμην της εναγομένης Ελένης Ταλια - Καρόφτη, λόγω δεκαπενταετούς εκ μέρους του κτητικής νομής (παραγραφής), παρά ταύτα ουδεμία περί της πολύχρονης αυτής αντιδικίας και των κατηγοριών του ενάγοντος έκανε νύξη η εναγομένη για να ενισχύσει την πεποίθηση των αρμοδίων προανακριτικών υπαλλήλων και του Προϊσταμένου τους, Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, περί της ενοχής του ενάγοντος για την υπό εξέταση αξιόποινη πράξη, υποκινούμενη από εκδικητικά κατ' αυτού κίνητρα, αντιθέτως, είναι ο ενάγων αυτός που αναφέρεται στις παραπάνω δικαστικές και διοικητικές διαμάχες ήδη στο εισαγωγικό μέρος της αγωγής του, προφανώς για να στηρίξει παρόμοια κίνητρα της εναγομένης για την υπαξαγωγή της σελίδας, τα οποία όμως ουδόλως απέδειξε. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που τα ίδια έκρινε, δεχόμενο ότι ουδεμία αδικοπραξία τέλεσε η εναγομένη σε βάρος του ενάγοντος και ειδικότερα ότι με την αναφορά και την έγκλησή της άσκησε νόμιμο δικαίωμά της και αποσκοπούσε αποκλειστικά στην υπεράσπιση των συμφερόντων της και της αξιοπιστίας της ως Συμβολαιογράφου, χωρίς να έχει σκοπό καταδίωξης του τελευταίου κατ' άρθρο 229 Π.Κ., ορθώς τις αποδείξεις εκτίμησε, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, η οποία θα αντικατασταθεί από την παρούσα, απορριπτομένου ως ουσία αβασίμου του περί του αντιθέτου δευτέρου λόγου της έφεσης περί εσφαλμένης από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εκτίμησης των αποδείξεων, που το οδήγησε στην προρρηθείσα κρίση, η οποία αποτυπώθηκε στο, απορριπτικό της αγωγής, διατακτικό της εκκαλουμένης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 522 ΚΠολΔ, με την άσκηση της έφεσης η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους της. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι, αν το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του απέρριψε την αγωγή κατά παραδοχή αυτοτελούς ισχυρισμού (ένστασης) του εναγομένου, την απόφαση δε αυτή εκκαλεί ο ενάγων, η υπόθεση ή το σχετικό κεφάλαιό της μεταβιβάζονται με την άσκηση της έφεσης στο Εφετείο αδιαίρετα και ως σύνολο, τόσο δηλαδή ως προς την αγωγή όσον και ως προς την ένσταση και δεν υπάρχει ανάγκη να επαναφέρει την τελευταία ο ενάγων με τις προτάσεις του στο

Εφετείο κατά τους ορισμούς του άρθρου 240 ΚΠολΔ, μόνο δε στην αντίστροφη περίπτωση, εάν δηλαδή η αγωγή έγινε δεκτή και απορρίφθηκε ένσταση του εναγομένου κατ' αυτής, ο τελευταίος, με την άσκηση έφεσης κατά της απόφασης του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, μπορεί να επαναφέρει στο Εφετείο την εν λόγω ένσταση με λόγο έφεσης ή με πρόσθετο λόγο και όχι απλά με τις προτάσεις του (ΑΠ 747/2017, ΑΠ 431/2016, ΕφΚρητ 2/2022, ΕφΠειρ 485/2020, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"). Στην προκειμένη περίπτωση, με τις ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου έγγραφες προτάσεις της, η εναγόμενη προέβαλε την ένσταση της πενταετούς παραγραφής της ένδικης, προς χρηματική ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, αξίωσης του ενάγοντος, συνισταμένης αυτής στο ότι ο χρόνος, στον οποίο ο ίδιος της αποδίδει τις ανωτέρω δήθεν παράνομες πράξεις (ψευδή καταμήνυση και ψευδορκία), είναι εκείνος της υποβολής της αναφοράς της στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, ήτοι η 13^η-01-2009. Με τέτοιο, όμως, περιεχόμενο, η ανωτέρω ένσταση κρίνεται απορριπτέα πρωτίστως λόγω αοριστίας, καθώς δεν περιέχει τα, απαραίτητα για το ορισμένο της, στοιχεία και δη το χρόνο επίδοσης της αγωγής, ώστε να διαπιστωθεί αν, με αφετηρία το ανωτέρω χρονικό σημείο και μέχρι την επίδοση της αγωγής, από την οποία διακόπηκε η παραγραφή κατ' άρθρο 261 Α.Κ. (ή τη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής, στην οποία προέβη η εναγόμενη κατά την υποβολή της έγκλησής της, η οποία ομοίως επιφέρει τη διακοπή της παραγραφής κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο ΙΙ. της παρούσας νομική σκέψη), συμπληρώθηκε ο χρόνος αυτής, το δε πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που έκρινε ότι η εν λόγω ένσταση είναι πλήρως ορισμένη, με το σκεπτικό ότι *"για να είναι ορισμένη ή ένσταση της παραγραφής πρέπει να αναφέρεται ο χρόνος αυτής και το αφετήριο σημείο της"* και, αφού την θεώρησε νόμιμη (κρίση ομοίως μη ορθή, αφού ο χρόνος έναρξης της παραγραφής είναι εκείνος, στον οποίο ο ενάγων έλαβε γνώση της ζημίας και του υπαιτίου - υποχρέου σε αποζημίωση, που εδώ ουδόλως εκτίθεται ή προκύπτει ότι ήταν η 13^η-01-2009), την εξέτασε κατ' ουσίαν και την έκανε δεκτή ως και ουσιαστικώς βάσιμη, αποδεχόμενο ότι *"η απορρέουσα από τη φερόμενη πράξη της ψευδούς καταμήνυσης, άλλως της ψευδούς αναφοράς στην αρχή, ένδικη αξίωση του ενάγοντος έχει υποκύψει σε παραγραφή, γενομένης δεκτής της σχετικής ένστασης της εναγομένης, ως ουσία βάσιμης, καθ' ο μέρος αφορά την αδικοπραξία, λόγω της φερόμενης ψευδούς καταμήνυσης, άλλως ψευδούς αναφοράς στην αρχή"* και με το σκεπτικό ότι από το έτος 2013, όταν επιδόθηκε στον ενάγοντα το υπ' αριθ. 455/2013 κλητήριο θέσπισμα, με το οποίο καλείτο ταυτοχρόνως να παραστεί ως κατηγορούμενος για την πράξη της υπεξαγωγής εγγράφου ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, οπότε και έλαβε πλήρη γνώση της αναφοράς και της έγκλησης, επομένως της εις βάρος του ζημίας και της υπαιτίου αυτής - εναγομένης, μέχρι την επίδοση της αγωγής στην

τελευταία, η οποία έλαβε χώρα στις 04-09-2019, όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. 3331Ζ/04-09-2019 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Ρόδου, με έδρα το Πρωτοδικείο Ρόδου, Μιχαήλ Καρακόπουλου, "έχει παρέλθει χρονικό διάστημα άνω των πέντε (5) ετών, δίχως να μεσολαβήσει κάποιο διακοπτικό της παραγραφής της αστικής του αξίωσης γεγονός, όπως ενδεικτικά η επίδοση εξώδικης όχλησης" (παραβλέποντας ακόμη και το εξακολουθητικό μέχρι την έκδοση της παρούσας απόφασης αποτέλεσμα της διακοπής της παραγραφής στην ένδικη περίπτωση, όπου το καταμηνυθέν έγκλημα φέρεται ότι τελέστηκε στις 08-01-2009, ήτοι πριν την 20^η-03-2013, όταν άρχισε να ισχύει ο Ν 4139/2013, αφού μέχρι τότε δεν είχε συμπληρωθεί η πενταετία της παραγραφής, κατά τα εκτεθέντα στην άνω νομική σκέψη), εσφαλμένως το νόμο ερμήνευσε και εφήρμοσε, κατ' αυτεπάγγελο του παρόντος Δικαστηρίου έλεγχο, αφού, σύμφωνα με τα αναλυθέντα στην ίδια νομική σκέψη, με την άσκηση της ένδικης έφεσης μεταβιβάσθηκε στο παρόν δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, μέσα στα όρια που καθορίζονται από τους λόγους της, αδιαίρετα και ως σύνολο, τόσο η αγωγή όσο και η ένσταση παραγραφής, με την κατ' ουσίαν αποδοχή της οποίας το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο κατ' αρχήν απέρριψε ως ουσία αβάσιμη την αγωγή, ανεξαρτήτως της επάλληλης αιτιολογίας του ότι, ακόμη και αν δεν είχε παραγραφεί η εκ της άνω αδικοπραξίας της εναγομένης απαίτηση του ενάγοντος, η αγωγή θα ήταν και πάλι απορριπτέα ως κατ' ουσίαν αβάσιμη διότι "ουδόλως στοιχειοθετείται η αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση τους αδικήματος της ψευδούς καταμήνυσης ή της ψευδούς αναφοράς εκ μέρους της ενάγουσας και η συνεπεία αυτής προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος" (παρά την πιθανότητα δημιουργίας εσφαλμένης αντίληψης για το ποιά είναι η βασική αιτιολογία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, δημιουργηθείσα από κακή σύνταξη του αποτελέσματος του νομικού συλλογισμού), απορριπτομένου ως μη νομίμου του πρώτου λόγου της έφεσης, κατά τον οποίο ο χρόνος που ο εκκαλών - ενάγων έλαβε γνώση της ζημίας ήταν η 21^η-04-2015, όταν εκδόθηκε η υπ' αριθ. 1673/21-04-2015 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, με την οποία κηρύχθηκε αθώος. Σημειωτέον ότι, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 522, 525 § 2 και 526 ΚΠολΔ συνάγεται ότι αντικείμενο της πολιτικής δίκης είναι - και στο δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας - η οικονομική αξίωση που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο του πρώτου βαθμού, υπό τη μορφή αίτησης παροχής δικαστικής προστασίας, για την προβαλλομένη στο αγωγικό δικόγραφο ιστορική αιτία, με απόφαση του Δικαστηρίου, σύμφωνη προς το υποβαλλόμενο αίτημα, χωρίς η έφεση να δημιουργεί νέο αντικείμενο της δίκης, αφού αποτελεί, ανάλογα με το εάν η πρωτοβάθμια απόφαση ήταν δυσμενής ή ευνοϊκή για όποιον ζήτησε τη δικαστική προστασία, μέσο τελικής επίτευξης ή ματαίωσης της ικανοποίησης της πιο πάνω δικανικής αξίωσης, με την υποβολή της σε

νέα, δευτεροβάθμια, δικαστική κρίση (ΑΠ 1867/2017, ΑΠ 821/2010, ΕφΑθ 539/2019, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ"). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, απαραδέκτως ο ενάγων εισφέρει το πρώτον στον παρόν δευτεροβάθμιο Δικαστήριο τον ισχυρισμό ότι η εναγόμενη τέλεσε την πράξη της ψευδορκίας και όταν κατέθεσε ενόρκως στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Ρόδου στις 21-04-2015, χωρίς στην προβολή του ισχυρισμού αυτού να νομιμοποιείται από την περί αυτού σχετική κρίση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, που έκρινε ότι *"Καταρχάς, η άδικη πράξη της ψευδορκίας, κατ' άρθρο 224 παρ. 2 ΠΚ, φέρεται τελεσθείσα στις 21.04.2015, όταν και η εναγομένη κατέθεσε ενόρκως ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου"*, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι *"κατά συνέπεια, από την 21.04.2015, οπότε άρχισε η παραγραφή της αξίωσης αυτής του ενάγοντος, μέχρι την άσκηση της αγωγής του την 04.09.2019, δεν είχε παρέλθει πενταετία και ως εκ τούτου η ένσταση παραγραφής, την οποία υπέβαλε η εναγομένη και ως προς την ένδικη αξίωση του ενάγοντος, που απορρέει από τη φερόμενη πράξη της ψευδορκίας, είναι απορριπτέα, ως ουσία αβάσιμη"*, ήτοι για να απορρίψει επί της ουσίας την ένσταση παραγραφής, την οποία έπρεπε, κατά τα προλεχθέντα, να είχε απορρίψει πρωτίστως ως αόριστη, με συνέπεια το κεφάλαιο αυτό της εκκαλουμένης, ελλείψει έφεσης ή αντέφεσης της εναγομένης και παραδεκτού λόγου έφεσης του ενάγοντος, να μην μπορεί να επανακριθεί από το παρόν Δικαστήριο. Επομένως, ελλείψει άλλου λόγου, πρέπει η κρινόμενη από 31-03-2021 (με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 23/31-03-2021) έφεση να απορριφθεί κατ' ουσίαν στο σύνολό της. Τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (λόγω μη εξαφάνισης της εκκαλουμένης απόφασης), πρέπει, κατά μερική αποδοχή του σχετικού αιτήματός της, να επιβληθούν σε βάρος του εκκαλούντος που ηττήθηκε (άρθρα 176 εδ. α, 183 εδ. α περ. α και 191 § 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με άρθρα 63 § 1 υποπαράγραφος ι, περ. β, 68 § 1 και 69 § 1 του Ν 4194/2013), κατά τα ειδικότερον στο διατακτικό αναφερόμενα, δεδομένου ότι, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 4 και 9 του Ν 3226/2004 *"Νομική βοήθεια σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος"*, προκύπτει σαφώς ότι η παροχή νομικής βοήθειας δεν εμποδίζει το Δικαστήριο, σε περίπτωση ήττας εκείνου που έλαβε τη νομική βοήθεια, όπως εν προκειμένω ο εκκαλών, να επιβάλει σε βάρος του τα δικαστικά έξοδα του αντιδίκου του (ΑΠ 57/2022, ΑΠ 424/2021, ΑΠ 399/2020, ΑΠ 146/2020, ΑΠ 1484/2018, δημοσιευμένες σε Τ.Ν.Π. "ΝΟΜΟΣ").

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων την από 31-03-2021 (με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 23/31-03-2021) έφεση κατά της υπ' αριθ. 89/2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτική διαδικασία).

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσίαν την έφεση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στον εκκαλούντα τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει σε δέκα χιλιάδες πεντακόσια (10.500,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στη Ρόδο στις ~~07~~⁸-07-2022 και δημοσιεύτηκε στον ίδιο τόπο, στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στις ~~22~~²²-08-2022, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ